

[Jesper Simonsen.]

at indlægge en Pligt til at afvise med Magt en hvilken som helst fjendtlig Handling, en anden Magt foretager, vilde være at tillægge dette Ord en Betydning, det aldeles ikke har.

Man henviser endvidere til Artikel 10 og siger, at der staar jo som naturlig Konsekvens af de to Bestemmelser, jeg her har rørt ved, at det Faktum, at en neutral Magt endog med Magt tilbageviser Krænkelser af dens Neutralitet, ikke kan betragtes som en fjendtlig Handling. Ja, naturligvis. Det er en ret selvfølgelig Bestemmelse, som optages i Overenskomsten, fordi man nu giver udtømmende Regler for det. Saa øjner man dette, at en neutral Magt, som ikke maa, som der staar, tillade eller taale, at dens Territorium krænkes, eller at de andre Ting, som staar i Artiklerne 2—4, sker, skal holde Opsyn, og saa siger man for at klargøre det, at hvis den neutrale Magt i Varetagelsen af det, den skal og maa efter de to andre Artikler, anvender Magt, krænker det ikke dens Neutralitet. Det er en supplerende Bestemmelse, men det er ikke mere. Deri at indlægge, at det skulde være Meningen, at den neutrale Magt altid skal anvende Magt, vilde være et Brud paa Ordene, som aldeles ikke har nogen Berettigelse hverken i Konventionens Tilblivelse eller i de Forhold, for hvilke den gælder.

Jeg har hermed gennemgaaet de internationale Aftaler, hvori man vil søge Grundlaget for det, man nu kalder Danmarks Forpligtelse til ikke at gaa ned til et Vagtværn og en Statsmarine af den Karakter, her er Tale om, og jeg har paavist, at i disse Aftaler findes ikke hjemlet en saadan Pligt. Kun ved at dreje Ordene, ved at tale om en Aand, der skulde være i dem, eller Forudsætninger, man indfortolker, kun ved saadanne Midler kan det maaske lykkes Ordførerne for Partiet Venstre og det konservative Folkeparti at faa nogen til at nære Tvivl om, hvorvidt vi ikke har visse Forpligtelser, og maaske ogsaa faa nogen til at tro paa, at vi har det, men nogen Hjemmel for en saadan Anskuelse findes ikke i nogen af disse Bestemmelser.

De øvrige Aftaler af international Karakter, som Danmark er delagtig i, er jo i det væsentlige Handelstraktater og lignende Traktater om praktiske Spørgsmaal, og dér finder man ingen saadanne Forpligtelser. Saa er der tilbage Voldgiftstraktaterne, de alt omfattende Voldgiftstraktater, som Danmark nu har ved Siden

af Kellogg-Pagten, de Voldgiftstraktater, som udfylder Kellogg-Pagten's Artikel 2 om, at enhver Konflikt, ligegyldigt af hvilken Art eller Oprindelse, skal løses ved fredelige Midler. De Singulærtraktater, vi har med Tyskland, med vore Nabostater, med andre europæiske Stater, udfylder Artikel 2 i Kellogg-Pagten ved, at de ret detailleret, i mange Tilfælde overmaade detailleret, anviser Vejen, Danmark har at gaa, hvis Danmark kommer i Konflikt med andre Stater, og anviser Vejen saaledes, at Danmark altid, naar en Konflikt indtræder, vil kunne bruge den Udvej, der viser Danmarks redelige Villie til at holde sig neutral, nemlig straks at anvende disse Midler og gaa til de Myndigheder, som i de Traktater er fastsat som dem, ved hvilke Konflikter skal afgøres.

Juridiske eller folkeretlige Pligter til at opretholde et Militærvæsen af noget bestemt Omfang har Danmark ikke. Forpligtelser, som skulde paa nogen Maade med Rette kunne paaberaabes som en Hindring for at gennemføre de Forslag, som denne Diskussion drejer sig om, findes ikke i de folkeretlige Aftaler, som Danmark er delagtig i.

Man er jo ogsaa nu paa Diskussionens sidste Fase gledet over paa andre Pligter, om jeg saa maa sige af en mere luftig Art, visse moralske Pligter, visse Hensyn til andre Stater, som skulde gøre det betænkeligt eller umuligt eller urimeligt for Danmark at tage den Konsekvens af den moderne Udvikling paa Folkerettens Omraade, som disse Forslag er.

Jeg har allerede berørt, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen i denne Forbindelse talte om, at der skulde eksistere Forudsætninger, som gik ud paa, at Danmark ikke maatte eller kunde afruste. Saadanne Forudsætninger eksisterer ikke; det har jeg paavist.

Men saa taler man om et mere almindeligt Hensyn til andre Lande, og da først og fremmest til vore Brødrefolk heroppe i Norden, i første Række Sverige. Jeg forstod paa det ærede Medlem Hr. I. A. Hansens Udtalelser i Dag, at han tilegnede sig Faderskabet til den Idé at inddrage vore Brødrefolk i Diskussionen om Danmarks Hærordning. Jeg har hidtil troet, at det var en konservativ Opfindelse, det er det altsaa ikke, men givet er det jo, at det konservative Folkepartis Talere i høj Grad har lagt Beslag paa Ideen og søgt at udnytte den i dens fulde Omfang.

Las os nu se, hvad der foreligger paa dette Omraade. Man har startet den Tanke,